

однаково близький і однаково чужий одному і другому”¹⁹. Творча індивідуальність Чернявського-поета репрезентує як розвиток традиційних для української літератури XIX ст. напрямів – романтизму і просвітництва, так і модерністичні течії, що сформувалися на рубежі XIX–XX ст. – неоромантизм, неокласицизм.

¹⁹ Євшан М. Микола Чернявський // Критика. Літературознавство. Естетика. – К., 1998. – С. 206.

Строчка

І племена, й роди єднала мова Словом, І гуртував обряд в задруги та спілки. Під ликом всіх богів – і три- й семиголовим – В одно зливався Край, в державу на віки...	Належно, як святих, узявши їх у пам'ять, Із темряви століть, з часів, що зникли в млі, Тим словом пом'янім, що вже й віки не сплямлять По всій нам лишеній окровленій землі.

(“Епілог”)

У Черкаському видавництві “Відлуння-Плюс” побачила світ епічна поема-легенда “Анти” (2002) Андрія Хименка (Химка) (1919–1991), багаторічного в'язня гулагівських таборів, до якого текст її повернувся із архівів КДБ лише в 1990 р. Видана коштом родини Хименків. Він автор трилогії про Івана Сірка (1990–1993).

Поема “Анти” присвячена 1600-річчю заснування Антської держави в Придніпров'ї. Як пише в передмові Іван Гришин-Грищук, “досконало володіючи засобами міфопоетики, Андрій Хименко художньою уявою сягає глибин людського єства антів – наших пращурів [...] поєднує різномірні елементи в єдину поетичну структуру. Канва, фабула, композиція, сюжет, нарешті персонажна система, де сакральні й земні вартості чітко розмежовані, дозволили йому витворити своєрідну символічну художню мову”. Пам'ятаймо: хто не знає свого минулого – не вартий майбутнього!

В.Л.

* * *

Стирає час і голоси, і лица
із пам'яті. Біднішають поля,
та не міліє при шляху криниця,
бо ж кажуть: в того руки не болять,
хто вміє всім своїм з людьми ділитись...

... Де непробудно спить уся країна,
розтринькавши і славу, і біду,
я омину все. І до вас прилину.
Опісля того, коли вас знайду, –
я поцілую руку України...

(“Мандри”)

“Зі Скворородою я маю стільки ниток, що, мабуть, і на тому світі зустрінемося...” – писав Володимир Підпалій (1936–1973), поет-шістдесятник з трагічною долею, автор збірок “Зелена гілка” (1963), “Повесіння” (1964), “Сквородинські думи” (К., Веселка, 2002).

Книжка містить цикл поезій “Григорій Скворода” та поеми “Змагання Григорія Сквороди”, “Повернення в Кавраї”. “Ці вірші торкаються деяких питань філософії Сквороди, яку поет перекладає на мову потреб свого дня, – підсумовує у передмові до збірки Ярослав Розумний (Вінніпег, Манітобський університет). Але найкращі з них – це роздуми Підпалого над собою, над людиною та його суспільно-політичні коментарі, що часто переходять у мудрі афоризми або історіософські узагальнення”.

В.Л.

Слово і Час. 2004. №1